

De geheimzinnige tuin

Sarah Jio bij Boekerij:

Die avond aan het meer

Bloesem in de nacht

De geheimzinnige tuin

Eiland in bloei

Bloemen voor mijn dochter

Om nooit te vergeten

Met liefs uit Londen

Sarah Jio

De geheimzinnige tuin

Een eeuwenoud Engels landgoed herbergt een prachtige
tuin, een zeldzame bloem – en een mysterie...

Eerste druk 2017

Vijfde druk 2022

ISBN 978-90-599-0081-3

ISBN 978-94-023-0833-4 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Last Camellia*

Vertaling: Titia Ram

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2013 Sarah Jio

First published by Plume, a member of Penguin Group (USA) Inc., 2013

© Nederlandse vertaling 2017 Meulenhoff Boekeriej bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn moeder Karen Mitchell, die me haar camelia's
en alle andere prachtige en betekenisvolle bloemen
in de tuin heeft laten zien

Mijn lot ligt in jouw handen.

Betekenis van de camelia volgens
de victoriaanse bloementaal

Proloog

Een cottage op het Engelse platteland, 18 april 1803

De oude vrouw greep met bevende hand haar theekopje vast. Ze was helemaal buiten adem en had het vuil nog niet onder haar nagels vandaan geschrobd. Ze stond bij het fornuis te wachten tot de ketel zou gaan fluiten terwijl ze haar hand bekeek. Ze had zich heel onhandig gesneden aan de tuinschaar, en ze voelde haar vinger kloppen onder het bebloede verband. Ze zou hem later wel goed verzorgen. Ze moest eerst tot zichzelf komen.

Ze goot water in het witte aardewerken theepotje met de haarscheur langs de rand en wachtte tot de theeblaadjes doordrenkt waren. Kon het echt waar zijn? Ze had een bloem gezien, zo helder als maar kon. Een witte, met roze randjes. Ze wist zeker dat het een Middlebury Pink was. Wijlen haar echtgenoot had de camelia twintig jaar lang verzorgd, had er in het voorjaar voor gezongen, had de donkergroene bladeren met een deken bedekt als het vroom. Hij had hem 'speciaal' genoemd. De vrouw had al die poespas om een armzalige boom nooit begrepen, en al helemaal niet als de velden moesten worden geploegd en de aardappels moesten worden gerooid.

Kon hij hem nu maar zien. In bloei. Stel dat iemand uit het

dorp hem zou zien? Nee, dat kon ze niet laten gebeuren. Het was haar verantwoordelijkheid dat te voorkomen.

Haar echtgenoot had de boom jaren daarvoor voor zes penny gekocht, toen het niet meer dan een twijgje in een bloempot was. De rondreizende verkoper had verteld dat het een scheut van de Middlebury Pink was, de mooiste camelia in heel Engeland, misschien zelfs wel ter wereld. De enige bekende cultivar, met grote, verbijsterende bloemen – wit met roze randjes – stond trots in de rozentuin van de koningin, achter het hek van het paleis. De vrouw had natuurlijk niets van dat verhaal geloofd, toen niet, en ze had haar man een standje gegeven dat hij zo veel geld had uitgegeven aan iets wat misschien wel onkruid zou blijken te zijn, maar in haar hart had ze ervan genoten hem zo gelukkig te zien. En hij was gelukkig als hij naar de boom keek. ‘Het is in ieder geval beter dan je geld verspillen aan drank,’ had ze gezegd. ‘En als hij gaat bloeien, kunnen we de bloemen misschien op de markt verkopen.’

Maar de boom bloeide niet. Het eerste jaar niet, het tweede niet, en het derde en vierde ook niet. De oude vrouw had in het tiende jaar de hoop opgegeven. Ze voelde zich verbitterd als haar echtgenoot ’s ochtends tegen de boom fluisterde. Hij zei dat hij over die techniek had gelezen in een tuinboek, maar toen ze hem aantrof terwijl hij de boom besproeide met een mengsel van water en haar beste plantaardige zeep vond ze het geen excuus dat hij zei dat het mengsel ongedierte weerde; ze had er geen geduld meer voor. Ze wenste wel eens dat de boom getroffen zou worden door de bliksem en doormidden zou splijten, zodat haar man eindelijk zou ophouden die boom zo te vertroetelen. Ze overwoog meer dan eens om een bijl te pakken en die door het groene hout van de slanke stam te klieven. Het zou zo heerlijk zijn haar woede op die boom af te reageren. Maar ze wist zichzelf ervan te weerhouden. Na het heengaan van haar

echtgenoot bleef die boom in de tuin staan. De jaren verstreken en het gras groeide hoog rondom de stam. Klimop slingerde om de takken. De oude vrouw besteedde geen aandacht aan de camelia tot die ochtend, toen ze in haar ooghoek een roze vlekje zag. De enkele bloem, zo groot als een schotel, was mooier dan ze zich had kunnen voorstellen. Hij was mooier dan alle rozen die ze ooit had gezien, en hij wuifde zo koninklijk in het briesje dat de oude vrouw de neiging voelde er in eerbied voor te buigen.

Ze nam nog een slokje thee. Het moment dat de boom was gaan bloeien was griezelig. Enkele dagen daarvoor was per koninklijk decreet bekendgemaakt dat een zeldzame camelia in de koninklijke tuin omver was geblazen in een storm. Het was de intens verdrietige koningin ter ore gekomen dat een voormalige paleistuinier een zaailing van de boom had verkocht aan een boer op het platteland. Ze had haar bedienden opdracht gegeven het platteland af te speuren naar die nakomeling van haar geliefde boom en degene die hem al die tijd had verborgen te arresteren.

De vrouw staarde voor zich uit. Ze draaide zich om toen ze in de verte hoefgetrappel hoorde. Kort daarna werd er aangeklopt, en haar theekopje schudde in haar handen. Ze streek de strenge grijs haar die uit haar knotje waren ontsnapt glad, haalde diep adem en deed de deur open.

‘Goedendag,’ zei een man. Zijn toon was beleefd maar aandringend. ‘We zoeken in opdracht van Hare Majesteit op het platteland naar een zeldzame variëteit camelia.’ De vrouw bestudeerde de kleding van de man: goedkoop en gewoontjes. Hij was overduidelijk een bedrieger, dat zag zij zelfs. Haar echtgenoot had haar gewaarschuwd voor bloemendieven. Het paste helemaal in de recente gebeurtenissen. Als hij die camelia te pakken zou krijgen voordat een bediende van de koningin hem vond, kon hij er een vermogen voor vragen. De man had een vel papier in zijn hand, dat strak was opgerold. Hij rolde het met

theatrale gebaren open en wees naar de bloem die op het papier was geschilderd: wit met roze randjes.

Het hart van de vrouw begon zo wild te bonzen dat ze verder niets meer hoorde.

‘Weet u waar die boom staat?’ vroeg de man. Toen draaide hij zich zonder op een antwoord te wachten om naar de tuin om zelf te gaan zoeken.

De man liep over het tuinpad, langs de rijen groenten en kruiden, dwars door het wortelbed, waar het groene loof net uit de ontdooide grond omhoog was gepiept. Hij keek uit over de tulpen die hun kopje door de zwarte aarde hadden geduwd. Hij knielde neer en plukte een knop, groen en onvolgroeid, en bestudeerde die zorgvuldig. ‘Als u die boom ziet,’ zei hij terwijl hij de bloem in zijn hand draaide voordat hij hem over zijn schouder op de grond gooide, ‘laat me dat dan weten in de stad. Ik heet Harrington.’

De oude vrouw knikte gezeglijk. De man gebaarde naar het noorden. Aan de andere kant van de heuvel lag Livingston Manor. De vrouw des huizes was goed voor hen geweest en had hun de oude cottage aangeboden, waar ze mochten wonen zolang ze voor de keukentuin zouden zorgen. ‘Zeg op het landgoed maar niet dat ik langs ben geweest,’ zei de man.

‘Nee, meneer,’ zei de vrouw gehaast. Ze bleef stil staan toekijken hoe hij terugliep naar zijn paard. Toen ze de hoeven niet meer kon horen, liep ze over het tuinpad, langs de perenboom bij het hek, tot aan de plek waar de camelia stond, met zijn ene, majestueuze bloem.

Nee, bedacht ze nogmaals terwijl ze de delicate bloem voorzichtig aanraakte. De koningin kon elke tuin in het hele land laten doorzoeken, en bloemendieven konden elk bloemblaadje bestuderen, maar zij zou zorgen dat ze deze nooit zouden vinden.

1

Addison

New York, 1 juni 2001

De telefoon ging in de keuken, aandringend, tergend. Er had net zo goed een staaf dynamiet op het granieten werkblad kunnen ontploffen. Als ik niet opnam voordat hij drie keer was overgegaan, zou het antwoordapparaat aangaan. Het antwoordapparaat mocht hem niet nemen.

‘Neem jij op?’ zei mijn echtgenoot Rex vanaf de bank, en hij keek op uit zijn schrift. Hij had een aandoenlijke fascinatie met ouderwetse spullen – typemachines, platenspelers en een antwoordapparaat uit circa 1987 – maar op dat moment snakte ik naar voicemail. Hadden we nou maar voicemail.

‘Ja, ik neem wel op!’ riep ik terwijl ik opsprong van de ontbijt-tafel en mijn teen stootte tegen de tafelpoot. Ik huiverde. Eén keer overgegaan. Twee keer.

De haartjes op mijn armen stonden rechtovereind. Stel dat hij het was? Hij was twee weken eerder gaan bellen, en elke keer dat de telefoon ging, voelde ik die oude doodsangst weer. Rustig blijven. Diep ademhalen. Misschien was het een van mijn cliënten. Die afgrijselijke mevrouw Atwell, die me haar rozentuin drie keer opnieuw had laten doen. Of de belastingdienst. Laat het als-

jeblieft de belastingdienst zijn. Alles liever dan die ene persoon die ik niet aan de andere kant van de lijn wilde horen.

Als ik het antwoordapparaat uitschakelde, zou hij het blijven proberen. Hij zou als een haai die bloed ruikt in het water blijven cirkelen tot hij had gevangen wat hij zocht. Ik moest opnemen. ‘Hallo?’ zei ik luchtigjes in de hoorn.

Rex keek op, glimlachte naar me en richtte zich weer op zijn schrift.

‘Nogmaals hallo, Addison.’ Ik kreeg de rillingen van zijn stem. Ik zag hem natuurlijk niet, maar zijn gezicht stond in mijn geheugen gegrift: de stoppels op zijn kin, de geamuseerde blik in zijn ogen. ‘Ik vind die nieuwe naam maar niks. Amanda past veel beter bij je.’

Ik zei niets, opende snel de tuindeuren en liep de patio op, die uitkeek over een piepklein tuintje, zeldzaam in de stad, maar helemaal van ons. In het cameliaboompje dat Rex het jaar daarvoor ter ere van ons eenjarig huwelijk had geplant, zat een vogeltje tevreden te zingen. Ik vond het vreselijk dat hij mijn heiligdom binnendrong.

‘Hoor eens,’ fluisterde ik. ‘Ik heb de vorige keer tegen je gezegd dat je me niet meer moet bellen.’ Ik keek naar het appartementencomplex dat opdoemde achter ons woonhuis en vroeg me af of hij me kon zien door een raam daarboven.

‘Amanda, Amanda,’ mijmerde hij geamuseerd.

‘Zo heet ik niet.’

‘O, dat was ik even vergeten,’ ging hij verder. ‘Je behoort tegenwoordig tot de high society. Ik heb over je bruiloft gelezen in de krant.’ Hij klakte vermanend met zijn tong. ‘Wat een sprookjeseinde, voor een meid die...’

‘Alsjeblieft,’ zei ik. Ik vond zijn stem ondraaglijk; hij deed me heel erg aan het verleden denken. ‘Waarom laat je me niet gewoon met rust?’ vroeg ik op smekende toon.

‘Zeg je nou dat je me niet mist? Denk eens aan al die mooie dingen die we samen hebben gedaan. Je weet toch nog wel hoe we...’

‘Hou op,’ zei ik huiverend.

‘O, ik snap het al,’ zei hij. ‘Je denkt dat je boven me staat nu je met de koning van Engeland bent getrouwd. Nou, laat ik je dan dit vragen: weet manlief wie je echt bent? Weet hij wat je hebt gedaan?’

Ik voelde me misselijk, licht in mijn hoofd. ‘Laat me alsjeblieft met rust,’ smeekte ik, en ik voelde mijn strot dichtknijpen terwijl ik slikte.

Hij begon te lachen. ‘Dat kan ik niet doen,’ zei hij. ‘Nee. Ik heb namelijk tien jaar in de gevangenis gezeten. Dan heb je heel veel tijd om na te denken. En ik heb heel veel aan jou gedacht, Amanda. Vrijwel dagelijks.’

Ik begon te rillen. Ik had zolang hij achter de tralies zat een vals gevoel van veiligheid ervaren. Zijn gevangenschap, wegens twee gevallen van geld witwassen en een geval van ontucht met een minderjarige, had gevoeld als een dikke, warme deken die om me heen was geslagen. Nu hij weer vrij was, was die deken van me af gerukt. Ik voelde me kwetsbaar en bang.

‘Het geval is namelijk, schatje,’ ging hij verder, ‘dat ik in het bezit ben van een stukje zeer waardevolle informatie. Je snapt toch wel dat ik net zo’n lekker leventje wil als jij?’

‘Ik ga nu ophangen,’ zei ik, en mijn vinger zweefde boven de knop om het gesprek te verbreken.

‘Dit kan allemaal goed aflopen,’ zei hij. ‘Je weet wat ik wil.’

‘Ik heb al tegen je gezegd dat ik niet zo veel geld heb.’

‘Jij misschien niet,’ zei hij, ‘maar de familie van je man wel.’

‘Nee. Je mag hem er niet bij betrekken.’

‘In dat geval,’ zei hij, ‘zit er niets anders op.’ Ik hoorde het getingel van een ijscowagen aan de andere kant van de lijn. Ik

dacht terug aan hoe ik daar in mijn kindertijd hoopvol, met grote ogen van verlangen, achteraan was gerend. Ik heb geen idee waarom; ik had nooit geld voor een ijsje, en toch bleef die wagen me trekken.

Ik hield de telefoon bij mijn oor vandaan en hoorde dezelfde klanken ongeveer een straat verderop. Het melodietje joeg me vreselijk veel angst aan. Die wagen was in de buurt. Veel te dicht in de buurt.

‘Waar ben je?’ vroeg ik, plotseling in paniek.

‘Hoezo? Wil je me zien?’ zei hij op geamuseerde toon. Ik zag de grijns op zijn gezicht voor me.

Mijn kin beefde. ‘Laat me alsjeblieft met rust,’ smeekte ik. ‘Waarom kun je me niet gewoon met rust laten?’

‘Het had zo eenvoudig kunnen zijn,’ zei hij. ‘Maar mijn geduld is op. Als ik eind deze week mijn geld niet heb, heb ik geen andere keuze dan alles aan je man te vertellen. En als ik “alles” zeg, bedoel ik ook echt alles.’

‘Nee!’ riep ik. ‘Alsjeblieft!’

Ik liep om het huis heen en tuurde over het hek aan de zijkant van het pand. De ijswagen kwam langzaam voorbijrijden. Kinderen renden joelend mee terwijl de melodie uit de luidspreker stroomde, maar ik voelde mezelf bij elke noot verder verstenen van angst. ‘Je hebt vijf dagen, Amanda,’ zei hij. ‘En trouwens, je ziet er geweldig uit in die jurk. Blauw is echt jouw kleur.’

De verbinding werd verbroken en ik keek naar mijn blauw-linnen jurk voordat ik me naar de straat omdraaide. In de verte stond de walnootboom. Vlak bij me stond een oude Honda met geblindeerde ramen geparkeerd. Een bushokje wierp grillige schaduwen op de stoep.

Ik rende terug naar huis en naar binnen en deed de openslaande deuren achter me op slot. ‘Zullen we naar Engeland gaan?’ zei ik buiten adem tegen Rex.

Hij schoof zijn bril met donker montuur omhoog. ‘Meen je dat?’ Hij keek me verbaasd aan. ‘Dat wilde je toch niet? Weet je het echt zeker?’

Mijn schoonouders hadden kort daarvoor een historisch landgoed op het Engelse platteland gekocht en hadden Rex en mij uitgenodigd er de zomer door te brengen terwijl zij naar Azië waren voor het werk van James, Rex’ vader. Rex werkte aan een roman die zich afspeelde op een landgoed op het Engelse platteland, en het leek hem de perfecte gelegenheid om onderzoek te doen voor zijn boek. En we deelden een liefde voor oude huizen. Afgaand op wat Rex’ moeder Lydia erover had verteld aan de telefoon was het een landgoed dat rijk was aan historie.

Maar het was geen goed moment om te gaan. Ik had het ongekend druk als landschapsarchitect en ik had nieuwe opdrachten, waaronder een gigantische tuininstallatie op een dak in Manhattan. Het kon niet slechter uitkomen. Toch had ik geen keuze. Sean wist niets over dat landhuis. Hij zou me er niet kunnen vinden. Die reis zou me de tijd geven om na te denken.

Mijn blik schoot nerveus door de woonkamer. ‘Nou ja, dat wil ik ook niet... wilde ik ook niet.’ Ik slaakte een diepe zucht en maande mezelf tot rust. ‘Maar ik heb er nog eens over nagedacht en misschien zou het toch wel goed zijn om er even tussenuit te zijn. En onze trouwdag komt eraan.’ Ik ging naast hem op de bank zitten en draaide een lok van zijn glanzende zwarte haar om mijn vingers. ‘Ik kan er een studieproject van de tuinen van maken; misschien steek ik er nog wat van op; je weet hoe gek iedereen hier op Engelse tuinen is.’ Ik sprak gehaast, zoals ik dat doe als ik nerveus ben. Ik wist dat Rex het opmerkte, want hij kneep zachtjes in mijn hand.

‘Je maakt je zorgen om het vliegen, hè, lieverd?’ zei hij.

Ik had inderdaad een beetje last van vliegangst, en ik had een recept van de dokter voor Xanax voor als ik ging vliegen. Maar

nee, Rex wist niet waarom ik zo angstig was, en ik moest zorgen dat hij daar ook nooit achter zou komen.

Er was een periode geweest dat ik had beloofd dat ik hem de waarheid zou gaan vertellen. Maar hoe langer ik wachtte, hoe onmogelijker het leek te worden om mijn mond te openen en die pijnlijke woorden uit te spreken. Dus deed ik het niet. In plaats daarvan verborg ik me achter een zorgvuldig uitgedacht verhaal. Een dochter van een welgestelde familie in New Hampshire wier ouders jaren geleden bij een auto-ongeluk om het leven waren gekomen. Het geld dat allemaal was verdwenen in een frauduleus investeringsproject. Rex had alles beloofd, hij vertrouwde mij. Hij vroeg zich niet af waarom niemand me kerstkaarten stuurde of belde. Hij vroeg niet of ik nog eens naar het huis wilde waar ik was geboren. Hij zei dat hij bewondering had voor hoe ik in het heden leefde en niet rouwde om het verleden. Als hij toch eens wist.

Ik duwde mijn hand in de zijne. ‘Het gaat wel lukken,’ zei ik. ‘En jij zei dat het landgoed de ideale plek is voor je onderzoek, dus laten we het doen, Rex. Laten we gaan.’

Hij streek glimlachend over mijn wang. ‘Dat zou ik dolgraag willen, maar alleen als jij het ook ziet zitten.’

‘Ja,’ zei ik, en mijn blik dwaalde naar het raam en de roestige auto op straat. Ik stond op en trok de gordijnen dicht. ‘Wat een felle zon vandaag,’ zei ik, en ik zocht ondertussen naar mijn telefoon. ‘Wedden dat ik tickets voor morgen kan regelen als ik nu het reisbureau bel?’

‘Echt waar?’ vroeg hij. ‘Is dat niet een beetje heel snel?’

Ik forceerde een glimlach. ‘Waarom niet? Als we toch gaan, kunnen we net zo goed de hele zomer nemen.’

‘Nou,’ zei hij, en hij legde zijn schrift weg. ‘Dan ga ik mijn ouders maar even bellen om te vragen wat we moeten regelen. Maar hoe zit het dan met je klanten?’

Ik huiverde inwendig en dacht aan de ingewikkelde met buks- hout betimmerde binnentuin waarmee ik bezig was voor een klant, met aangrenzende vlindertuin voor haar twee dochter- tjes. Ik had afgesproken dat ik de installatie eind van de week daarna klaar zou hebben, voor de verjaardag van een van de meisjes. Mijn assistente Cara zou het allemaal moeten regelen. Dat zou ze geweldig doen, maar niet zo goed als ik het zelf zou doen. De pluimspirea's zouden niet met perfect afgemeten af- stand tussen de andere planten worden geplaatst. De hebe zou niet in de perfect gladde bol gesnoeid worden die ik in mijn hoofd had. Ik slaakte een zucht. Ik wist dat ik niet kon blijven, niet met die donkere wolk die boven mijn hoofd hing. En ik moest zorgen dat Sean me niet naar Engeland zou volgen.

‘Ben je klaar?’ vroeg Rex de volgende avond in de deuropening. Ik had twee tickets geboekt voor de directe vlucht die om negen uur die avond naar Londen vertrok.

‘Ja,’ zei ik vanaf de drempel, en ik trok mijn sjaal omhoog over mijn hals. Ik zette een paar passen naar de taxi die bij de stoep klaarstond maar bleef toen als aan de grond genageld staan.

Rex keek me aan. ‘Is dat de telefoon?’

Ik rilde en keek achterom naar het huis. Het gerinkel klonk ver weg, maar het was er wel.

‘Zal ik opnemen?’

‘Nee,’ zei ik, en ik haastte me naar de auto. ‘We moeten gaan. Anders missen we het vliegtuig.’

2

Flora

New York, 9 april 1940

‘Ben je vergeten je winterjas in te pakken?’ vroeg mijn moeder, die er vermoeid uitzag. De wind had haar grijze haar voor haar ogen geblazen, en ze veegde het uit haar gezicht met een mouw vol bloem.

‘Mama,’ zei ik, en ik streek over mijn grijze jas. ‘Ik heb deze. Mijn winterjas hoeft niet mee.’

‘Maar deze is veel te dun,’ zei ze. ‘Het is koud in Engeland, Flora.’

‘Het komt wel goed,’ verzekerde ik haar ervan. Ik wist dat mijn moeder zich over veel meer druk maakte dan mijn jas, en ik zag aan haar houding dat ze op het punt stond in tranen uit te barsten. ‘Maak je geen zorgen, mama,’ zei ik, en ik sloeg een arm om haar heen.

Ze sloeg haar handen voor haar gezicht. ‘Hoefde je maar niet weg.’

‘O, mama,’ zei ik, en ik trok een zakdoek uit de zak van mijn jurk. Mijn initialen, FAL, stonden zorgvuldig in het rechthoekje met rode zijde erop geborduurd. Ze had net een nieuwe voorraad af; ze had een paar uur voor mijn vertrek nog alle lapjes stof in perfecte, stijve vierkantjes geperst.

‘Ik wil niet dat je een zakdoek aan mij verspilt,’ zei ze, en ze haalde haar neus op. Papa stopte zijn zakdoek in haar hand. ‘Moet je nou toch zien hoe ik me gedraag.’ Ze zuchtte, pakte mijn handen en hield ze omhoog. ‘Mijn kleine meisje, helemaal volwassen.’

Ik was hun enige kind; mijn ouders zouden het fijn hebben gevonden als ik voor altijd bij hen was blijven wonen, voor zonsopgang was opgestaan om alles in de bakkerij onder het appartement in de Bronx te regelen. Starten met het deeg bij zonsopgang, de mand met pasteitjes klaarzetten voor de ontbijtdrukte; de winkel liep als een goedgeoliede machine met mij aan het roer.

Ik vroeg me af hoe ze het zouden gaan redden zonder mij. Mama begon vermoeide polsen te krijgen en een van haar schouders had het zo ongeveer begeven na al die jaren dat ze voorovergebogen had staan kneden. Papa’s slechte zakelijk inzicht was net zo’n grote zorg. De week ervoor had een schooljongen geld uit de kassa gepikt; hij was er met zeven dollar vandoor gegaan. Papa was niet achter hem aan gegaan; hij had het gat in de schoen van de jongen opgemerkt en had hem laten gaan. Dat zou geen probleem zijn geweest als wij geen lekkend dak hadden gehad en geen elektriciteitsrekening hadden liggen. Mama zei altijd dat papa als hij de gelegenheid zou krijgen al zijn brood zou weggeven. Zo was hij.

Maar iemand moest de administratie bijhouden. Het appartementje boven de bakkerij was niet gratis. De maand ervoor was de huisbaas nog langsgesproken, met een rood hoofd van boosheid. Meneer Johnson had de huur van de afgelopen drie maanden geëist. Ik had hem tot bedaren gekregen door hem een kaneelbrood aan te bieden en te beloven dat we zouden betalen.

Ik keek nu zenuwachtig naar het schip.

‘Ik ben zo trots op je,’ zei papa terwijl hij zijn handen op mijn wangen legde.

‘Onze kleine meid,’ voegde mama toe. ‘Op weg naar het London Conservatory om botanist te worden.’

Ik durfde ze nauwelijks aan te kijken in de wetenschap dat ik een groot geheim met me meedroeg. Het bedrog was ondraaglijk.

‘Ze heeft voor we het weten een eigen bedrijf,’ zei papa, wat mijn schuldgevoel alleen maar groter maakte.

Ik forceerde een glimlach, maar mijn wangen deden pijn. Ik had geen baan bij het London Conservatory. Ik ging er geen stage lopen. Het was een zorgvuldig bedacht verhaal om de ware reden voor mijn reis te verhullen. Ja, ik droomde er echt mijn hele leven al van om botanist te worden. Ik had heel wat uren gedagdroomd over de verscheidene soorten esdoorn en rododendron terwijl ik vlechtbrood had staan maken, en het was me gelukt een blauwewegen in een grote pot te kweken en die over de markies boven de etalage van de bakkerij te leiden. En ’s avonds, als de winkel was gesloten, deed ik vrijwilligerswerk bij de botanische tuin in New York. Snoeiresten en bladeren opruimen vond ik geen werken als het me de kans gaf me te verliezen in de schoonheid van een Phoenix White-pioenroos of een Lady Hillingdon-roos met bloemblaadjes in de kleur van abrikozenjam.

Tuinieren was mijn passie, bakken niet. Ik denk dat meneer Price dat wist toen hij me twee maanden daarvoor zijn voorstel had gedaan in de bakkerij.

‘Ik heet Philip,’ had hij gezegd. ‘Philip Price.’ Hij schoof een wit visitekaartje over de toonbank. ‘Jij werkt ’s avonds toch in de botanische tuin?’

Ik knikte. ‘Ja, maar hoe weet u...’

‘Ik ben op zoek naar iemand met een scherp oog voor plan-

ten,' zei hij terwijl hij een stukje brood uit de proefmand op de toonbank in zijn mond stak, 'voor een belangrijke klus.'

Mama had me voor dit soort mannen gewaarschuwd, van wie het haar glom van de pommade. Ik schudde mijn hoofd zonder te luisteren naar wat hij wilde gaan zeggen. 'Nee, dank u,' zei ik snel terwijl ik zijn zes donuts inpakte. Hij nam een hap van een van de donuts en gaf me een nieuw uitziend dollarbiljet. 'Deze bakkerij is van mijn ouders,' ging ik verder. 'Ik moet hier zijn om hen te helpen.'

Hij keek om zich heen in het winkeltje en zijn blik bleef hangen op de scheur in de toonbank en de bladderende verf op de deurpost. 'Dus dit is een winstgevende onderneming?' vroeg hij.

Ik vond dat hij een nare toon had; betweterig en neerbuigend. 'We zijn inderdaad niet schathemeltjeriek, als u dat bedoelt,' zei ik fronsend. 'Mijn ouders hebben deze bakkerij al drieëntwintig jaar. Ik ben er opgegroeid.'

'Ach,' zei de man op honende toon. 'Wat aandoenlijk.'

Ik draaide me geïrriteerd naar de vitrine met brood en gebak om.

'Kijk,' zei hij. 'Ik weet dat je ouders het financieel niet gemakkelijk hebben.'

Ik keek hem aan.

'Ik weet dat de huur in dit deel van de stad torenhoog kan zijn,' zei hij, en hij veegde wat poedersuiker van zijn snor. 'Je maakt je vast vreselijke zorgen om hen.'

Dat was waar. Papa weigerde principieel de prijzen te verhogen. Maar als ze niet snel winst zouden gaan maken, zouden ze de winkel binnenkort moeten sluiten. Dat wist ik. Ik richtte me op de scones die ik moest inpakken voor een bestelling. 'Verder nog iets, meneer Price?' vroeg ik. De financiële positie van mijn ouders ging hem niets aan.

'Ik kan helpen,' zei hij.

Ik trok een grimas. ‘Dank u wel, maar we hebben geen hulp nodig.’

‘Ik kan je een baan aanbieden,’ vervolgde hij. ‘Een goede baan... een baan die niemand anders kan.’

‘Ik heb u net al verteld dat ik hier werk.’

De bel van de winkeldeur rinkelde. ‘Heb je nog brood van gisteren, Flora?’ vroeg mevrouw Madison, een vaste klant. De oude weduwe leefde van een angstaanjagend laag pensioentje en papa had me geïnstrueerd haar alleen vers brood te geven en er niets voor te rekenen.

‘Jazeker, mevrouw,’ zei ik, en ik glimlachte naar haar. ‘Alleen het allerlekkerste.’ Ik gaf haar een volkorenbrood, nog warm, en ze pakte haar portemonnee. ‘U hoeft niet te betalen,’ zei ik glimlachend. ‘Dat wil papa niet.’

Ze keek me stralend aan. ‘Dank je wel, lieverd,’ zei ze, en ze stak het brood in haar boodschappenmand.

Meneer Price keek me glimlachend aan. ‘Zou je dat nou niet veel vaker willen doen, in de wetenschap dat geld geen rol speelt?’

Ik begon sarcastisch te lachen. ‘Luister, meneer,’ zei ik. ‘Ik heb geen idee wat u wilt, maar ik denk dat het tijd is dat u gaat.’

Hij stak zijn hand in zijn zak en trok een envelop tevoorschijn. Hij puilde uit van het geld. Hij schoof de envelop over de toonbank.

‘Je krijgt nog tien van deze als het werk gedaan is,’ zei hij.

Mijn mond viel open.

‘Je hebt mijn kaartje,’ zei hij toen. ‘Bel maar als je zover bent.’

Ik opende de envelop en telde met grote ogen het geld. Het was meer dan genoeg om de huur van te betalen. Hij tikte zijn pet aan en draaide zich om naar de deur.

Een week later belde ik hem nadat papa in een steegje achter de bakkerij in elkaar was geslagen door een schuldeiser. Papa was met een bebloed gezicht de keuken in komen strompelen.

‘Meneer Price, met Flora Lewis,’ zei ik met bevende stem. ‘Ik wil het graag met u hebben over die baan.’

‘Mooi,’ zei hij. ‘Ik had al zo’n gevoel dat je zou gaan bellen.’

Op de kade sloeg de wind tegen mijn wang en kwam ik terug in het heden. Nee, papa en mama mochten nooit weten wat ik in Engeland ging doen. Mama veegde een traan van haar wang. ‘Ik ben zo trots op je,’ zei ze.

Ik kuste ze op de wang voordat ik op de loopplank stapte en mijn ticket liet zien. Ik keek nog één keer naar hen en er ging een steek van schuldgevoel door me heen. Papa met zijn vriendelijke glimlach en bolle gezicht; mama met haar reumatische handen. Ik vroeg me af hoe ze het moesten gaan redden zonder mij. Maar ik wist dat ik de rest van mijn leven bloem onder mijn nagels zou hebben als ik nu niet ging. Ik verlangde er hevig naar een andere wereld dan die van de bakkerij te leren kennen, al was het maar om te weten dat die bestond.

‘Belooft je dat je voorzichtig zult zijn?’ riep mama me toe vanaf de kade terwijl papa naar me toe kwam lopen. ‘En belooft je dat je niet te lang wegblijft?’

Ik knikte. Een hoos regen sloeg van opzij in mijn gezicht. ‘Dag!’ riep ik. ‘Ik zal schrijven zodra ik ben aangekomen.’

‘Ga maar, liefje,’ zei papa, en hij stopte een kaneelbroodje in waspapier in mijn zak. ‘Anders vertrekt het schip zonder je.’

Ik zwaaide en liep weg, deze keer zonder nog om te kijken.

‘Helemaal alleen op weg naar Engeland?’

Ik draaide me om en zag een stukje verderop een jonge man tegen de reling geleund staan. Hij was ongeveer van mijn leeftijd, misschien een paar jaar ouder, en hij droeg een grijs pak met een pet met visgraatmotief, die hij laag over zijn voorhoofd had getrokken. Ik had kunnen knikken en weg kunnen lopen – mijn plannen gingen hem per slot van rekening niets aan –

maar zijn glimlach was ontwapenend. ‘Ik kan me de eerste keer dat ik in mijn eentje de Atlantische Oceaan over ben gevaren nog goed herinneren,’ zei hij terwijl hij op me af kwam lopen alsof we oude vrienden waren. Ik vond zijn Britse accent prettig klinken en vroeg me af wat hij in New York deed. ‘Ik was negen en doodsbang.’

‘Nou,’ zei ik, en ik merkte dat ik verstijfde. Ik hoopte dat hij niet zag hoe ik me voelde: als een klein meisje dat haar ouders kwijtraakt. ‘Ik ben anders helemaal niet bang.’

Hij knikte en keek naar mijn koffer, die ik snel achter me zette. Papa’s oude kofferset was niet bepaald chic, maar het was de enige die we hadden. Het canvas was versleten en kapot en het koper van de handvatten was dof donkerbruin geworden. ‘Wat ga je doen in Engeland?’ vroeg hij terwijl hij zijn pet voor me afnam en die om zijn wijsvinger draaide.

Mijn ogen schoten alle kanten op. Wat moest ik zeggen? ‘Ik, eh... Ik ga bij het London Conservatory werken.’

Zijn ogen werden groot van belangstelling. ‘O? Ben je botanist?’

‘Eh...’ zei ik, en ik hoopte maar dat hij niet zag hoe opgelaten ik was. ‘Ik, eh...’

‘Mijn moeder ging er vroeger heel vaak naartoe,’ zei hij. ‘Het is een prachtige oranjerie.’

‘Ja,’ zei ik. ‘Nou, ik moet...’

‘Waar ga je precies werken?’ vroeg hij, en hij kwam nog een stap dichterbij staan. ‘In welke kas?’

‘Eh...’ stamelde ik, ‘eh, overal, denk ik.’

Hij knikte en stak een hand naar me uit. ‘Desmond.’ Zijn groene ogen schitterden.

‘Flora,’ antwoordde ik. Toen ik zijn hand aannam, viel mijn ticket uit mijn hand, en het dwarrelde naar het dek.

Desmond bukte zich en pakte het op. ‘Eens even kijken op welk dek jij zit...’